

РЕШЕНИЕ

№ 34

гр. Свиленград, 01.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на пети март през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. И.ова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20245620200084 по описа за 2024
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № BG2023/1000-3445/НП от 05.10.2023 година на И.Д.Заместник-Директор на Териториална дирекция Митница Бургас, с което на А. А. (А.А.), роден на ***** година в град *****, с персонален номер ***** от град *****, със съдебен адрес: град София, бул.,Тодор Александров” № 28, етаж 7, чрез адвокат И. А. М., за нарушение на чл. 233, ал. 1 от Закона за митниците (ЗМ) е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 71 680 лв. (пункт I) и от „Азери мед” АД („Azeri med” Closed Joints Stock Company) с ЕИК 1500072561 и със седалище и адрес на управление: град Баку, ул.,Асиф Мамедов” № 30, район Нариманов, Азербайджан, със съдебен адрес: град София, бул.,Тодор Александров” № 28, етаж 7, чрез адвокат И. А. М., представлявано от Директора Фамил Рахимли, на основание чл. 233, ал. 6 от ЗМ са отнети в полза на Държавата 28 000

опаковки с по 20 разтворими таблетки в опаковка, Витамин С от 1 000 мг. (пункт II).

Жалбоподателите А. А. и „Азери мед” АД чрез пълномощника си – адвокат И. А. М., молят за отмяна на обжалвания акт, тъй като считат същия за незаконосъобразен – липсвал субективният елемент по отношение на водача на автомобила, водачът не е присъствал при товаренето на стоката, опит за извършване на митическо нарушение можел да бъде извършен само при умишлена форма на вина, деянието било маловажно, а процесните стоки не подлежали на конфискация поради липса на извършено нарушение, налице било противоречие с принципа на пропорционалност на наказанията и тъй като дружеството-собственик на вещите нямало възможност да участва в процеса. Претендират се разноси по делото в полза на жалбоподателите.

В съдебната фаза, редовно призовани, жалбоподателят-физическо лице не се явява, респ. дружеството-жалбоподател не изпраща представител. За тях се явява адвокат М., който пледира за отмяна на обжалвания акт на основанията, посочени от него в Жалбата. Представен е Списък на разноските на жалбоподателя-физическо лице и на дружеството-жалбоподател.

В съдебната фаза не се ангажират доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) и издател на обжалваното Н П (въззиваемата страна) – И.Д.Заместник-Директорът на Териториална дирекция Митница Бургас, редовно призован на посочения съдебен адрес, не се явява, но изпраща представител – Главен юрисконсулт Елена Гъчева, която сочи че НП е издадено законосъобразно и че не са допуснати процесуални нарушения при издаването му. Моли същото да бъде потвърдено в цялост. Представени са Писмени бележки, в които процесуалният представител на АНО излага подробно съображенията си за потвърждаване на обжалваното НП. Претендират се разноси по делото под формата на юрисконсултско възнаграждение. Не е представен Списък на разноските. Наведено е възражение за прекомерност на заплатените адвокатски възнаграждения.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съдът, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 03.10.2022 година, около 19.20 часа на Митнически пункт (МП) „Капитан Андреево”, област Хасково, на трасе „Изходящи товарни автомобили”, на път от Федерална Република Германия (, където от три адреса са натоварени стоки) за Azerbaijan през България пристига товарна композиция, състояща се от влекач и прикачено към него хладилно полуремарке, двете с турски регистрационни номера, управлявана от турския гражданин – жалбоподателя А. А. и собственост на турското дружество „Kaptan”. За превозваната групжна стока водачът (жалбоподателят А. А.) представя документи - Транзитна митническа декларация T1 от 30.09.2022 година, вено със Списъци на стоките за транзит и придружаващи документи - ЧМР и Фактури, приложени в кориците на делото и преведени на български език, с които декларира превозвания товар. При претегляне с контролна взна се констатира различие между теглото на стоката, представена по документи и отчетеното на кантара тегло, т.е. наличие на 3 тона товар в повече, поради което е съставен Контролен лист за селекция. Селектираното превозно средство е пролъчено с ренгенова апаратура под № 41670, при което се установява в предната част на товарното помещение (от към кабината на водача) наличие на стока повече от декларираната в представените документи.

Преди започване на физическата митническа проверка водачът е поканен да декларира носените от него лични вещи, стоки и валутни ценности от свидетелите А. В. А. и Я. А. А. на турски език, който владеят говоримо. Водачът не декларира друго освен описаните в представените документи стоки, както и не представя други документи.

На 04.10.2022 година около 03.30 часа на МП „Капитан Андреево” в гаража на трасе „Входящи товарни автомобили”, в изпълнение на служебните си задължения и на основание чл. 16, ал. 1, т. 1 от ЗМ, митническите служители А. А. и Я. А. започват физическата митническа проверка на товарната композиция в присъствието на водача. При проверката се установява наличие на недеклаирана стока – 8 броя палета недеклаиранни хранителни добавки, т.е. процесната такава. Проверката приключва в 06.00

часа.

Съставен е Протокол за извършена митническа проверка с № 22BG001015M016632.

В Личното си обяснение, изискано на основание чл. 16, ал. 1, т. 5 от ЗМ от митническите служители за нуждите на проверката, каквото и дава в писмена форма жалбоподателят А. А., ведно с превод на същото, сочи, че не знае каква е стоката, която превозва и че разбрал за наличието на недекларираната стока при митническата проверка от българските митничари.

П р и т е з и фактически обстоятелства, след разкрИ.ето на контрабандираните процесни стоки, в този смисъл открито деянието и неговият извършител, А. А. и Я. А. пристъпват на основание чл. 230 от ЗМ към съставянето на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № BG04102022/1000/M-4092/04.10.2022 година против жалбоподателя А. А.. След съставянето на АУАН, жалбоподателят А. А. е запознат със съдържанието му чрез извършване на превод от страна на лицето Елена Димитрова Михайлова и е връчен *лично*, като с подписа А. А. удостоверява получаването на екземпляр от него, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ, датирана от 04.10.2022 година, като жалбоподателят не сочи възражения срещу констатациите в Акта.

Недекларираните стоки са иззети с Разписка № 22007464 от дата 04.10.2022 година.

Процесните стоки са предадени на отговорно пазене в склад на Териториална дирекция Митница Бургас на 06.10.2022 година .

В последствие са представени документите, касаещи процесната недекларирана стока, натоварена на първия адрес в Германия - Експортна митническа декларация от дата 24.08.2022 година, изготвена в Германия, ведно със Списък на стоките за транзит и придружаващите я документи – ЧМР, Фактура и Документ за доставка (поръчка за стока).

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок постъпва Възражение, в което е посочено че за процесните стоки е задействана Експортна митническа декларация от дата 24.08.2022 година.

Според даденото Становище с рег.№ 32-339375 от 06.10.2022 година на

митническите служители от комисия, извършила оценяването, стойността на стоките – предмет на нарушението, е в общ размер на 55 160 лв.

Административнонаказателното производство по посочения АУАН е прекратено на основание чл. 54, ал. 1, т. 9 от ЗАНН с Мотивирана резолюция № BG2022/1000-3618/МР от 13.10.2022 година на И.Д. Заместник-Директора на Териториална дирекция Митница Бургас. В посочения документ са обсъдени доводите, изложени във Възражението и е прието, че същото е неоснователно, за което е уведомен жалбоподателят А. А. на посочения във Възражението съдебен адрес чрез адвокат Всеждана Овчарова.

Образувано е на 20.10.2022 година Досъдебно производство (ДП) № 113/2022 година по описа Териториална дирекция Митница Бургас, представляващо преписка с № 1906/2022 година по описа на Окръжна прокуратура – Хасково, за престъпление по чл. 242, ал. 1, б. „д“, вр.чл. 18, ал. 1 от НК. Извършен е оглед на процесните стоки. Назначена е и е изготвена Оценъчна експертиза, видно от която вещото лице Огнян Николов Бюлбюлев определя общата пазарна стойност съгласно пазарните цени на стоките в търговската мрежа и аптеки в България, в размер на 126 000 лв. с ДДС. Няма привлечено като обвиняем лице. С Постановление от 25.04.2023 година, влязло в сила на 05.05.2023 година, Атанас Палхутев – Прокурор в Окръжна прокуратура – Хасково, прекратява наказателното производство по ДП на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 от НПК (деянието не съставлява престъпление). В Постановлението е посочено, че деянието не съставлява престъпление поради липса на субективния елемент от състава му – умисълът; както и че „Азери мед“ АД са собственик на процесните стоки, тъй като са получател на стоката при уговорена клауза за доставка EXW съгласно Международните търговски клаузи. Постановлението от дата 25.04.2023 година, ведно с ДП, са изпратени от Окръжна прокуратура – Хасково на Териториална дирекция Митница Бургас по компетентност за вземане на отношение относно административнонаказателната отговорност на жалбоподателя А. А.. Документите са получени от АНО на дата 12.05.2023 година.

На основание чл. 36, ал. 2 от ЗАНН е образувано административнонаказателно производство срещу жалбоподателя А. А..

С Молба, входирана на дата 13.09.2023 година и приложеното към нея Пълномощно и допълнително представеното такова, е посочен съдебен адрес,

където да бъдат изпращани всички документи, касаещи жалбоподателите – физическо лице и дружество, като е посочено, че това е адресът на Адвокатско дружество „Димитров, Петров и Ко.“, където работи адвокат М..

Извършена е нова оценка на стоките. Според даденото Становище с рег. № 32-577143 от 03.10.2023 година на митническите служители от комисия, извършила оценяването, стойността на стоките – предмет на нарушението, е в общ размер на 71 680 лв.

Сезиран надлежно с Постановлението на Окръжна прокуратура – Хасково за прекратяване на наказателно производство по образуваното ДП и след получаване на преписката, И.Д.Заместник-Директорът на Териториална дирекция Митница Бургас в качеството на наказващ орган с делегирана компетентност, издава процесното НП № BG2023/1000-3445/НП на 05.10.2023 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема фактическите констатации, изложени в Постановлението на Окръжна прокуратура - Хасково като посочва, че правната квалификация на нарушението е чл. 233, ал. 1 от ЗМ и че деянието представлява опит, извършен при непредпазливост във форма на вина небрежност. Обжалваното НП е редовно връчено на жалбоподателите на 19.12.2023 година, по пощата с Обратна разписка. Известието за доставяне, надлежно оформено - датирано и подписано, се намира приложено в Административнонаказателна преписка (АНП), с отбелязване и на името на получателя – К.И. – служител на адвокатското дружество, в което работи адвокат М.. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Извършеното деяние не представлява престъпление. За това нарушение на основание чл. 233, ал. 1 от ЗМ на нарушителя А. А. е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 71 680 лв. (100 % от стойността на недекларираната стока) и на основание чл. 233, ал. 6 от ЗМ от „Азери мед“ АД са отнети в полза на Държавата недекларираните стоки.

Приетата – приложена по преписката Заповед № ЗАМ – 988/32-220316 от 13.06.2023 година на Директора на Агенция „Митници“ доказва материалната компетентност на АНО по отношение на Заместник-Директора на Териториална дирекция Митница Бургас. С цитирана Заповед, наказващият орган по закон - Директорът на Агенция „Митници“ делегира правомощията

да издават НП за нарушения по ЗМ на Заместник-Директорите на Териториалните дирекции. Персоналното заемане на тази длъжност от издателя на процесното НП – Красимир Николов Фучеджиев, е служебно известно на Съда (в тази връзка е представена и Заповед № 1541 от 09.08.2023 година на Директора на Агенция „Митници“).

Така приета за установена фактическа обстановка Съдът изведе въз основа на анализа на писмените и гласни доказателства, събрани и приобщени в хода на производството по съответния процесуален ред. От кръга на гласните доказателствени средства, Съдебният състав прие да кредитира изцяло с доверие показанията на свидетелите А. В. А. и Я. А. А., предвид тяхната безпротиворечивост, систематиката и взаимното им допълване, така и цялостната им корелация с писмените източници, които ги подкрепят. Същите са изчерпателни, с ясна конкретика за фактите, при еднозначност в изнесените твърдения, както и са формирани от непосредствени възприятия на свидетелите от случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. От тук предпоставена е преценката за правдивост и достоверност. Липсват основания за тяхната критика, тъй като те не се опровергават в съотнасяне помежду си, така и с останалите писмени доказателства, които Съдът кредитира. Основания за критика по отношение на свидетелските показания на А. и А. не се намериха, а единствено поради служебното им качество – служители на Агенция „Митници“, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. С тези съображения Съдебният състав даде вяра на показанията на свидетелите А. В. А. и Я. А. А., считайки ги обективни и достоверни.

Съдебният състав, възприема изцяло и кредитира Становището на митническите органи с рег.№ 32-339375 от 06.10.2022 година, относно стойността на процесните стоки в размер на 55 160 лв., тъй като е изготвено след извършване на необходимите проучвания и на базата на събраните по делото доказателства. Становището е изготвено от митнически органи, поради което няма основание за каквото и да е съмнение относно тяхната квалификация на специалисти. С тези съображения, Съдът приема Становището за извършено от служители – специалисти с необходимата

квалификация и знания, липсват индиции за предубеденост, а от формална страна изготвеното писмено Становище обективира необходимите данни, ползвани за оценката и фактическите констатации, поради което се явява обосновано и аргументирано, в съответствие и кореспондиращо с фактите по делото и останалите доказателства, с оглед което не възникват каквито и да е съмнения за неговата правилност. Обратни доказателства, опитващи се да опровергаят констатациите, обективирани в Становището няма, поради което Съдът го намира за обосновано и правилно (както вече бе посочено) и ползва същото при формирането на фактическите и правните си изводи. Въз основа на Становището се установява стойността на стоките – предмет на нарушението, а именно: 55 160 лв. За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че Съдът кредитира по-ниската стойност в размер на 55 160 лв., а не второто Становище на митническите органи, което определя стойност 71 680 лв., тъй като по делото не стана ясно защо има изготвено второ Становище на митническите органи с доста по – висока стойност и тъй като винаги при противоречие/несъответствие на фактите/обстоятелствата следва да са тълкуват винаги в полза на жолбоподателя, т.е. в конкретния случай следва да се приеме по-ниската стойност на стоките – предмет на нарушението, тъй като тя е базата, въз основа на която се определя финансовата санкция на нарушителя-физическо лице. В подкрепа на изложеното от Съда е и обстоятелството, че във второто Становище, респ. в съдебно заседание не е посочено кое налага повторно изчисляване, т.е. преизчисляване на стойността на недекларираната стока; не се констатираха нови обстоятелства (съгласно посоченото в първото Становище), налагащи дадената оценка по първото Становище да се преразгледа. Фактът, че в хода на ДП е изготвена експертиза относно реалната пазарна стойност на недекларираните стоки (, която е по – висока спрямо определената в първото Становище) не представлява ново обстоятелство, а е въпрос на преценка от страна на вещото лице.

Идентична правна оценка, на кредитиране с доверие, се налага и относно писмените доказателства, приложени в преписката, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от страните. Същите Съдът цени за достоверни по съдържанието им спрямо възпроизведените в тях факти. По изложените съображения Съдът кредитира и допълнително представения писмен документ от страна на АНО.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградския Районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст (видно от датата на депозиране на Жалбата в куриерската фирма „Еконт”), от надлежно легитимирани за това действие лица (срещу, което е издадено атакуваното НП и собственикът на отнетите вещи) – процесуален представител с Пълномощни, приложени по делото, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН, Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от Писмо с вх.рег.№ 998 от 05.02.2024 година и от Служебна бележка с рег.№ 32-620908 от 07.11.2023 година. Ето защо производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в тази му част в резултат на плащане на финансовата санкция.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

Обжалваното НП е законосъобразно от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП, като не се констатираха недостатъци на акта.

Спазена е изцяло административната процедура по издаване на обжалваното НП, не се констатираха допуснати процесуални нарушения във фазата на производството по издаването му, развила се пред наказващия орган. Спазени са предвидената форма и процесуален ред. Обжалваното НП е издадено в съответствие с чл. 36, ал. 2 от ЗАНН. Както се посочи по-горе, АНО е издал НП без да е имало съставен АУАН, позовавайки се на Постановлението на Прокурора. По аргумент от чл. 36, ал. 1 от ЗАНН, административнонаказателното производство започва със съставянето на АУАН. Възможност за изключение от посоченото общо правило е регламентирана в разпоредбата на ал. 2, която сочи, че АНП може да се образува и въз основа на прекратено от Съда или Прокурора наказателно производство. Постановлението на Прокурора в този случай е основание за издаване на НП без съставяне на АУАН. След като наказващият орган въз основа на материалите по преписката е преценил, че са налице данни за осъществен състав на административно нарушение, е издал обжалваното НП.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи следното: разпоредбата на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН сочи, че преди да се произнесе по преписката, наказващият орган проверява Акта с оглед на неговата законосъобразност и обоснованост и преценява възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, извършва и разследване на спорните обстоятелства, като разследването може да бъде възложено и на други длъжностни лица от същото ведомство. Видно е, че АНО е изпълнил задълженията си относно преценка на възраженията и събраните доказателства, и изясняване на спорните факти и обстоятелства във връзка с Възражението на жалбоподателя. Следва също да се отбележи, че при издаване на НП, АНО е обвързан от разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН относно съдържанието му и няма задължение да се произнася изрично, в самото НП, по направените възражения. Независимо от изложеното АНО се е произнесъл по Възражението в самото НП и в Мотивираната резолюция за прекратяване на административнонаказателното производство, като АНО с изрично Писмо, респ. с връчване на НП е уведомил А. А. за резултата от извършената проверка.

В ЗАНН не се предвижда задължително участие на преводач в административнонаказателното производство - във фазата на установяване на

нарушението, извършено от лице, което не владее български език. Съгласно чл. 84 от ЗАНН, доколкото в този закон няма особени правила за призоваване и връчване на Призовки и Съобщения, извършване на опис и изземване на вещи, определяне разноси на свидетели и възнаграждения на вещи лица, изчисляване на срокове, както и за производството пред Съда по разглеждане на Жалби срещу НП, на Касационни жалби пред Административния съд и Предложения за възобновяване, се прилагат разпоредбите на НПК. Ето защо субсидиарното прилагане на нормите на НПК в частта относно задължението за назначаване на преводач не може да стане на основание чл. 84 от ЗАНН, тъй като са приложими за производството по обжалване на НП пред Съда. Правилно НП не е преведено, тъй като е посочен съдебен адресат за получаването му – българското Адвокатско дружество „Димитров, Петров и Ко.“, където работи адвокат М.. Ето защо сама по себе си, липсата на превод на НП не може да обуслови съществено процесуално нарушение в административнонаказателното производство. Отделно от това по делото жалбоподателите се представляват от адвокат. Т.е. лицата са организирали адекватно защитата си срещу процесното НП. Съществени са само тези нарушения, които ако не бяха допуснати, биха довели до друг резултат. В случая дори и да се приеме, че липсата на превод на НП, е нарушение, то поради факта, че жалбоподателите имат възможност да се защитят то тази липса по никакъв начин не е довела до нарушаване на правата им и не се е отразила на законосъобразността на НП.

Настоящата съдебна инстанция приема, че при издаването на атакуваното НП са спазени изискванията на чл. 57 от ЗАНН, т.е. същото има изискуемите реквизити на минимално необходимото съдържание съгласно разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН. Фактът, че при посочване на нарушената правната норма, наказващият орган не е изписал конкретната хипотеза на чл. 233, ал. 1 от ЗМ, не води до различни правни изводи, тъй като този подход не засяга правото на защита на наказания, защото в НП се съдържат конкретните факти по случая.

В НП е посочено погрешно, че е изчислена митническата стойност на стоката, а не стойността, което не представлява съществено нарушение, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение

на поставения пред АНО въпрос, което в настоящия случай не е налице, тъй като видно от Становището на митническите органи от дата 06.10.2022 година (, което Съдът кредитира по изложените по – горе съображения) е изчислени действително стойността на стоките. По изложените съображения не представлява съществено процесуално нарушение и фактът, че в Протокола за извършена физическа митническа проверка е посочена погрешно датата на същата, тъй като от всички събрани по делото доказателства става ясно коя датата на проверката и именно тази дата е посочена в обжалваното НП.

НП е издадено от компетентен орган съгласно чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 231 от ЗМ. Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността И.Д.Заместник-Директор на Териториална дирекция Митница Бургас, чиято материална компетентност да издава НП за нарушения по ЗМ се доказва от приетата по делото № ЗАМ – 988/32-220316 от 13.06.2023 година на Директора на Агенция „Митници”, т.е. той се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 231 от ЗМ – Директора на Агенция „Митници” по надлежния ред с административен акт - Заповед. Поради това същият се легитимира като компетентен орган по смисъла на чл. 231 от ЗМ. Деянието е извършено в зоната на отговорност на Териториална дирекция Митница Бургас.

При издаването на НП е спазен предвидения от разпоредбата на ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срок, считано от датата на получаване на Постановлението на Прокуратурата в Териториална дирекция Митница Бургас.

Съдът намира, че в конкретния случай не е нарушено правилото „ne bis in idem”. Действително видно от събраните по делото доказателства, АНП по описа на Териториална дирекция Митница Бургас, образувана въз основа на АУАН № BG04102022/1000/M-4092, е била изпратена на Окръжна прокуратура – Хасково, тъй като АНО е преценил, че се съдържат данни за извършено престъпление по чл. 242, ал. 1, б. „д” от НК, като в тази връзка е била образувана прокурорска преписка с № 1906/2022 година, като с Постановление от 25.04.2023 година е прекратено образуваното наказателно производство. След като е налице прекратяване на образувано наказателно производство, в случая не е налице едновременно ангажиране на

наказателната и административнонаказателната отговорност на лицето А. А., за едно и също деяние. Когато деянието засяга един и същ кръг обществени отношения, правилното и точно прилагане на закона предпоставя реализация на отговорност или за административно нарушение, или за престъпление, но не и за двете едновременно, като административнонаказателната отговорност следва да се ангажира, само ако деянието не представлява престъпление. Това положение изключва и опасността от нарушение на правилото *non bis in idem* по чл. 4, § 1 от Протокол № 7 към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи поради отсъствието на дублиращи се процеси.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществени такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци, в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт. От тук, съответно липсват формални основания за неговата отмяна.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

–

Налице е опит, тъй като за да има довършено нарушение трябва да е довършено изпълнителното деяние, а в случая недекларираните стоки са били открити при митническата проверка и изпълнително деяние е останало недовършено по независещи от него причини.

Извършеното конкретно деяние не може да се квалифицира като престъпно, доколкото не покрива субективния елемент на престъпление по чл. 242 от НК съобразно изложеното в Постановлението на Прокурор Палхутев.

Независимо от изложеното Съдът намира, че обжалваното НП следва да бъде отменено в цялост по следните съображения, идентични донякъде с тези, изложени от адвокат И. А. М. в Жалбата:

В административнонаказателното производство тежестта на доказване е на АНО, който следва по безспорен начин да докаже всички факти и обстоятелства, изложени от него в НП, както по отношение извършването на административно нарушение, така и по отношение на вината на нарушителя.

Съгласно чл. 6 от ЗАНН, административно нарушение е това деяние (действие или бездействие), което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред, като в чл. 7, ал. 1 от ЗАНН се сочи, че деянието, обявено за административно нарушение, е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо. Според субсидиарно приложимите разпоредби на НК, деянието е умишлено, когато деецът е съзнавал общественотоопасния му характер, предвиждал е неговите общественотоопасни последици и е искал или допускар настъпването на тези последици; а е непредпазливо, когато деецът не е предвиждал настъпването на общественотоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди, или когато е предвиждал настъпването на тези последици, но е мислил да ги предотврати.

С оглед легалната дефиниция на опита по чл. 18, ал. 1 от НК, като започнато изпълнение на умишлено престъпление, опитът да се извърши митническа контрабанда е възможен единствено при наличието на умишъл у извършителя на противоправното деяние. Макар съгласно чл. 9, ал. 2, б. „а”, предложение първо от ЗАНН, вр.чл. 233, ал. 1 от ЗМ опитът да бъдат пренесени или превозени стоки през държавната без знанието и разрешението на митническите органи е наказуем по административнонаказателен ред, то в тази хипотеза е задължително да се установи, че деецът е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е неговите общественотоопасни последици и е искал или допускар настъпването на тези последици, т.е. неговият умишъл.

Т.е. опитът да се извърши митническа контрабанда е наказуем единствено и само при наличието на умишъл у извършителя на противоправното деяние.

В НП се излагат твърдения, че деянието е приключило на фазата на опита и е извършено в хипотезата на непредпазливост като форма на вината, но опит не може да има при форма на вина непредпазливост (в този смисъл са и Решение № 244 от 05.10.2016 година по КАНД № 159/2016 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Василка Желева, Решение № 184 от 26.10.2017 година по КАНД № 143/2017 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Хайгухи Бодикян и др.). Ето защо Съдът приема, че от събраните по делото доказателства в рамките на фактите и обстоятелствата, очертани в НП, не бе установено извършването на процесното нарушение, тъй като административнонаказателната отговорност на А. не следва да бъде ангажирана, доколкото опитът не е възможен при тази форма на вина, която е посочена в НП, а именно: непредпазливост; независимо от факта, че процесните стоки са открити в управляваната от него товарна композиция; защото не е налице

субективният елемент от състава на нарушението, визиран от АНО. При тези обстоятелства Жалбата на А. А. в съответствие с материалния закон се явява основателна, а атакуваният акт следва да бъде отменен в частта по пункт I.

Съгласно чл. 233, ал. 6 от ЗМ, „стоките - предмет на митническа контрабанда, се отнемат в полза на Държавата независимо от това чия собственост са, а ако липсват или са отчуждени, присъжда се тяхната равностойност, представляваща митническата им стойност или при износ - стойността на стоките.”. Отнемането на стоките се осъществява въз основа на оспореното НП, за което, както се установи по-горе, са налице предпоставки за отмяната му. След като не се установи извършването на нарушението, за да се ангажира отговорността на лицето А. А., което се сочи за негов извършител, то не се следват последици, включително и тези по чл. 233, ал. 6 от ЗМ. Т.е. НП следва да бъде отменено и в частта му по пункт II. Процесните стоки не подлежат на отнемане в полза на Държавата и на основание чл. 20, ал. 2 от ЗАНН, тъй като притежаването им не е забранено. Също така разпореждането с тях не е недопустимо.

Отмяната на НП в частта му по пункт II няма за последица автоматичното връщане на тези вещи, поради което Съдът следва да се произнесе служебно по този въпрос. По тези съображения, наред с отмяната на НП в частта, касаеща отнемане в полза на Държавата на вещите – предмет на нарушението, следва изрично да се постави и тяхното връщане на собственика им – азербайджанското дружество-жалбоподател.

В случай че не се възприеме изложената теза на настоящата Съдебна инстанция за цялостна отмяна на обжалваното НП, то се излагат следните съображения:

Обжалваното НП би било правилно и обосновано, обсъдено с оглед приложението на материалния закон. Въз основа на доказателствата, Съдът би приел за установено, че посочените процесни стоки лицето А. А. не е обявил пред митническите органи, не е разполагал и не е представил на митнически органи документи, удостоверяващи надлежното им деклариране или задействане на митнически режим за тях към момента на проверката. Фактът, че жалбоподателят А. след съставяне на АУАН се е снабдил с Експортната декларация и придружаващите документи за процесната стока не би променил горните изводи на Съда, тъй като към момента на проверката не е могъл да ги представи и тъй като тази стока е следвало да напусне

територията на Европейския съюз пред граница на Румъния. Съдът би приел, че показанията на свидетелите са категорични относно съпричастността на лицето А. към превозваните процесни стоки и неговото лично отношение на своене и държане на същите, както и относно вида и естеството на носените стоки, представляващи Витамин С, който несъмнено попадат в легалната дефиниция на понятието „стоки”, дадена в чл. 5, ал. 1 от ЗДДС, като нормативен акт най-съотносителен към митническото законодателство. Ето защо Съдът би приел, че А. е осъществил състава на митническото нарушение „митническа контрабанда”, дефиниран в чл. 233, ал. 1 от ЗМ, като на 03.10.2022 година на МП „Капитан Андреево” при излизането си от страната е направил опит да превози през държавната граница и да изведе от страната стоки с търговски характер и количество, без знанието и разрешението на митническите органи. За съставомерността на деянието достатъчно е обективно да е липсвало знание и разрешение на митническите органи, конкретните стоки да бъдат изведени извън митническата територия на страната. В случая държавната граница на Република България съвпада с линията на митническата проверка предвид спецификата на разположение на службите за контрол на МП, чийто служители не са на самата държавна граница (, което е практически невъзможно), а вътре в територията на Република България. Именно в тази връзка при преминаване на редовния митнически контрол, действащо е задължение за деклариране на извежданите стоки. Отрицателният факт за отсъствието на деклариране от страна на жалбоподателя А. А. на носените от него Витамин С, в релевантния момент на извеждането им от митническата територия на Република България, би се установило от показанията на свидетелите – митнически служители. В конкретния случай, съобразно видът и количеството на стоката, дължимото за нея и надлежно деклариране би било писменото. Бездействието от негова страна по отношение на задължението за деклариране, което той не е изпълнил и то по надлежния ред и форма, изключва знанието на компетентните митнически органи, би подсумирало и липсата на дадено разрешение от тях за изнасяне на стоките от територията на страната. От тук следователно би бил доказан и вторият съставомерен признак на нарушението. Поради това напълно основателно и правилно би била ангажирана неговата административнонаказателна отговорност и направените изводи от АНО биха били правилни и законосъобразни.

Деянието, извършено от А. А., Съдът би приел, че е съставомерно и по субективен признак. Съдът би приел, че А. А. е действал виновно при съзнаване задължението за деклариране и несъответствието в количеството и артикулите на превозваните стоки, както и в броя на палетите, което ако не му е било известно е следвало да знае, предвид задължението си в качеството на фактически превозвач, произтичащо от чл. 8, ал. 2 и чл. 9 от Конвенция CMR - да знае каква стока превозва, а в случай че не разполага с необходимите средства за нейната проверка, следва да впише в Международната товарителница (ЧМР) в клетка 18 мотивирани възражения относно превозвания товар, включително и обстоятелството, че не е присъствал на товаренето. При липса на подобно възражение, което би било видно от съдържанието на приетата по делото Товарителница, с липсваща бележка в указаната графа - клетка 18 от клишираната форма на документа, следва да се приеме, че превозвачът отговаря за вида и количеството на превозвания от него товар. Съдът би приел, че жалбоподателят А. е следвало да знае, както и е знаел действащия митнически режим, респ. и задължението за писмено или устно деклариране му е било известно. След като това е така, жалбоподателят А. би бил наясно с общественотоопасните последици от деянието и би предвиждал тяхното настъпване.

За пълнота на настоящото изложение би следвало да се отбележи и следното: известно е от правната теория, че субективната страна на деянието се извежда от обективните данни за деянието и начина и средствата за извършването му. Съгласно чл. 8 от Конвенция CMR, превозвачът е бил длъжен да провери точността на данните в Товарителницата относно броя на колетите, маркировката и номерата им. В случая шофьорът А. А. не е превозвач, а представител на същия, който физически представя стоката за проверка на митническите органи и за него също важи цитираното задължение за проверка. Т.е. като водач на товарен автомобил съгласно чл. 8, ал. 1 от Конвенция CMR и Митническа конвенция относно международния превоз на стоки под покритието на карнети ТИР, шофьорът носи отговорност за броя на колетите и брутото тегло на стоките, натоварени в товарния автомобил, който управлява. След като жалбоподателят А. не е направил възражение за наличието на разлика между декларираното и наличното количество стока (колети, кашони), респ. теглото им, не е освободен от отговорността да знае и да се убеди в точното количество и вида на

изнасяната от страната стока и за съответствието ѝ с отразеното в документите, които я придружават, тъй като според Конвенция CMR се презюмира, че щом като превозвачът не е оспорил писмено броя и вида на стоката, той отговаря за фактически превозената стока, а не за вписаната в документите, ако вписаното в тях не съответства на фактическите данни. Ето защо, Съдът би приел, че има умисъл при извършване на деянието (независимо от факта, че в НП АНО сочи като форма на вина непредпазливост). Още повече, че разликата в настоящия случай не е няколко на брой палета, респ. няколко килограма, а разликата е в размер на 8 броя палети и около 3 тона тегло. Т.е. в контекста на изложеното и съобразно конкретно установеното по делото, Съдът би приел, че жалбоподателят А. следва да бъде държан отговорен относно верността и точността на данните в придружаващите стоката документи, доколкото би бил доказан фактът на количественото и артикулно разминаване – несъответствието в броя на палатите и теглото на стоката, вписани и фактически наличните в полуремаркетото. В този ред на мисли следва да се посочи, че Съдът не би кредитирал изложеното от жалбоподателя А. в Личното му обяснение, че не е знаел каква стока е натоварена, както и не би кредитирал писмото от изпращача, в което е посочено че практиката им е да не допускат шофьорите до склада при товаренето на стоките, предвид възможността това неприсъствие да бъде изрично отбелязано от страна на водача. В подкрепа на изложеното би бил и фактът, че като шофьор с много осъществени международни курсове е можел да се ориентира относно това за какво точно количество стока има в себе си документ и съответно, че за останалото количество няма такъв с оглед посоченото обстоятелство, че недекларираната стока е била с тегло около 3 тона. Изводите на Съда не биха се променили предвид факта, че в Експортната декларация са включени процесните стоки, тъй като е налице разминаване по отношение броя на опаковките и тъй като стоката е следвало да напусне територията на Европейския съюз през граница на Румъния, а не бъде внесена на територията на Република България, която несъмнено е Държава-членка на Европейския съюз.

С оглед изложеното Съдът би намерил, че не е налице грешка при декларирането, а е налице фактическият състав на чл. 233, ал. 1 от ЗМ.

Съдът би приел, че процесното административно нарушение не може да

се квалифицира като маловажен случай по смисъла на чл. 28, вр. § 1, т. 4 от Допълнителната разпоредба на ЗАНН. Дори и само предвид голямото количество на контрабандираната стока, деянието не би разкрило значително по-ниска степен на обществена опасност от типичната за този род нарушения, още по-малко пък изобщо – липса на такава. Отделно от това, в случая се касае за формално нарушение - на просто извършване, без значение е настъпването на вреди от същото, отделно като релевантен аргумент Съдът би съобразил и характерът на обществените отношения, засегнати от конкретната простъпка – административнонаказателна, с оглед действащия режим на митническия контрол – в сферата на отношенията, ползващи се със засилена защита, който и пряко е свързан с охраняването на публичните, фискални интереси на Държавата и ЕС. Ето защо и наведеното в тази насока възражение в Жалбата би било неоснователно.

Административното наказание би било правилно и законосъобразно определено в минималния размер от 100% от стойността на недекларираните стоки. Така проведената индивидуализация относно процентното отношение на наложеното административно наказание, Съдът би приел за правилна и законосъобразна. Но с оглед изложеното по-горе, касаещо стойността на процесните стоки, размерът на административното наказание би следвало да е 55 160 лв., а не 71 680 лв. Така редуцираното и определено наказание „Глоба” в размер на 55 160 лв., Съдът би намерил за правилно с оглед постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

НП би било законосъобразно и правилно, и в частта на постановеното отнемане в полза на Държавата на стоките - предмет на нарушението, т.е. по пункт II. Подобно разпореждане би било законосъобразно, приложено на съответното правно основание - чл. 233, ал. 6 от ЗМ. Правната разпоредба е императивна и обвързва във всички случаи указаното разпореждане с тези стоки, както правилно е подходил и АНО, позовавайки на същата норма, като друго различно разрешение не би следвало и предвид приетото за доказано извършване на конкретното митническо нарушение, обвързано с приложението ѝ, при този вариант на разсъждение. В този ред на мисли Съдът не би кредитирал наведеното в Жалбата възражение, касаещо непропорционалност на наказанията досежно отнемането на стоките - предмет на нарушението, тъй като отнемането не е наказание, а би се явило приложено в съответствие с разпоредбата на чл. 233, ал. 6 от ЗМ. Отнемането

на вещите – предмет на нарушението, би представлявало законова последица, а не административно наказание, тъй като отнемането на стоки не би имало характер на административна санкция, посочена в чл. 42, § 2 от Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза, а би целяло изпълнение на изискванията на митническото законодателство за деклариране на стоките, включително и охрана на интересите на Съюза като би представлявало подходяща мярка на гА.тиране на спазването на митническото законодателство и би могло да се кумулира с налагане на санкция.

Съдът не би споделил и другото наведено в Жалбата възражение, касаещо липсата на ефективни средства за защита по отношение на дружеството-жалбоподател, тъй като му е бил връчен АУАН, както и НП и имаше възможност да направи доказателствените си искания в процеса. Като дори и да се приеме, че дружеството-жалбоподател е нямало възможност да се защитава във фазата, развила се пред АНО, то има възможност да реализира в пълнота защитата си пред Съда, което и стори с депозиране на Жалбата, по повод на която е образувано настоящото производство.

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на дружеството-жалбоподател и на жалбоподателя-физическо лице в размер на по 5 378.53 лв. (2 750 евро x 1.95583 лв. съгласно фиксирания курс на еврото спрямо лева) за адвокатски хонорар, съобразно представените Договор за правна защита и съдействие, Списъци на разноските, Фактура и Извлечение от банкова сметка и от страна на АНО – 80 лв. за юрисконсулство възнаграждение.

Съгласно разпоредбата на чл. 63 д, ал. 1 от ЗАНН в производствата пред районния и административния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза

на жалбоподателите действително следва да бъдат присъдени разноските за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК.

В случая са представени Договор за правна защита и съдействие, Фактура и Извлечение от банкова сметка, видно от които са заплатени по банков път адвокатски възнаграждения в размер на по 5 378.53 лв. от дружеството-жалбоподател и от жалбоподателя-физическо лице.

В този ред на мисли е неоснователно искането на АНО, направено на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК, за намаляне размера на адвокатския хонорар, заплатен от жалбоподателя-физическо лице. Посочената разпоредба от ГПК препраща към чл. 36 от Закона за адвокатурата (ЗА). Според чл. 36 от ЗА, размерът на възнаграждението се определя в Договор между адвоката и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован. В Решение от 25.01.2024 година на Съда на Европейския съюз (СЕС) по дело C-438/2022 година по описа на Съда е прието че националните съдилища не са длъжни да прилагат Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, т.е. Съдът вече не е обвързан с минималните размери на адвокатски възнаграждения, въведени с Наредбата. Ето защо и настоящия Съд не е обвързан с прилагането на тази Наредба и може да присъди възнаграждение и под определените там размери. По мнение на настоящия състав въпреки това този минимум следва да се приеме като един от ориентирите (незадължителен), спрямо който да се прецени справедливият размер. В настоящия случай като съобрази действителната фактическа и правна сложност на делото, която е типична за подобен род дела, както и вида на осъществената адвокатска защита и съдействие, а именно: не само изготвяне на Жалбата, но и реално представителство в открито заседание Съдът намира, че заплатеният размер на адвокатския хонорар от страна на жалбоподателя-физическо лице се явява справедлив и обоснован поради което не следва да бъде редуциран в по-нисък размер. Съдът не намира, че хонорар в този размер (5 378.53 лв.) е непропорционален на целта на закона. Т.е. не намира, че този размер на хонорара цели преследване на нелегитимни цели, както е посочено в Решение от 25.01.2024 година по дело C-438/2022 година.

Не така стоят нещата при заплатения адвокатски хонорар от страна на

дружеството-жалбоподател, който е също в размер на 5 378.53 лв. В този случай наведеното от страна на процесуалния представител на АНО възражение за прекомерност е основателно, тъй като в случая адвокатът на дружеството-жалбоподател подготвя защитата на същото на базата на фактите и обстоятелствата, касаещи жалбоподателя-физическо лице, т.е. защитата е по отношение на една и съща фактическа обстановка, поради което дължимото адвокатско възнаграждение от страна на дружеството-жалбоподател, Съдът намира, че следва да е в размер на 500 лв. Т.е. налице е несъответствие между размера на възнаграждението и усилията на защитата при упражняване на процесуалните права и Съдът счита, че в съответствие с т. 3 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 година, постановено по тълкувателно дело № 6 по описа за 2012 година на ОС на Гражданска и Търговска колегия на ВКС, следва да намали подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение поради прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК до размер от 500 лв., както вече бе посочено.

При този изход на делото без уважение следва да се остави искането на АНО за присъждане на разноси по делото.

В случай на потвърждаване на НП в частта по пункт II и изменение в частта по пункт I, частично основателно би било искането, направено от страна на АНО, за присъждане на разноси. Присъденият размер трябва да бъде справедлив и обоснован. Съобразно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, към която препраща чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр.чл. 37 от Закона за правната помощ, за този вид работа е предвидено възнаграждение от 80 лв. до 150 лв. Не е налице правна и фактическа сложност на делото, работата на юрисконсулта по това дело се състоеше в явяване в едно съдебно заседание и представяне на Писмени бележки и доказателства, поради което юрисконсултско възнаграждение в размер на 66 лв. би било справедливо като за сумата от 40 лв. би следвало да бъде осъдено дружеството-жалбоподател да я заплати, а сумата от 26 лв. – жалбоподателя-физическо лице. По отношение на Решението в частта за разностите АНО не би могъл да иска изменение, тъй като по делото не бе представен Списък на разностите от тяхна страна.

При този вариант на разсъждение искането на дружеството-жалбоподател за присъждане на разноси би било неоснователно предвид потвърждаване на

НП в частта по пункт II.

В случай на изменение НП в частта на наложената Глоба чрез намалянето й, частично би било основателно искането, направено от страна на жалбоподателя-физическо лице присъждане на разноси в размера до 1 239.58 лв.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 1, вр.ал. 3, т. 1 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № BG2023/1000-3445/НП от 05.10.2023 година на И.Д.Заместник-Директор на Териториална дирекция Митница Бургас, с което на А. А. (А.А.), роден на ***** година в град *****, Република Турция, с персонален номер ***** от град *****, за нарушение на чл. 233, ал. 1 от ЗМ е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 71 680 лв. (пункт I) и от „Азери мед” АД („Azeri med” Closed Joints Stock Company) с ЕИК 1500072561 и със седалище и адрес на управление: град Баку, ул.„Асиф Мамедов” № 30, район Нариманов, Азербайджан, представлявано от Директора Фамил Рахимли, на основание чл. 233, ал. 6 от ЗМ са отнети в полза на Държавата 28 000 опаковки с по 20 разтворими таблетки в опаковка, Витамин С от 1 000 мг. (пункт II).

ДА СЕ ВЪРНЕ на „Азери мед” АД („Azeri med” Closed Joints Stock Company) с ЕИК 1500072561 и със седалище и адрес на управление: град Баку, ул.„Асиф Мамедов” № 30, район Нариманов, Азербайджан, представлявано от Директора Фамил Рахимли, отнетите в полза на Държавата стоки - 28 000 опаковки с по 20 разтворими таблетки в опаковка, Витамин С от 1 000 мг., задържани с Разписка № 22007464 от 04.10.2022 година.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, ОСЪЖДА Териториална дирекция Митници Бургас с адрес: град Бургас, ул.„Княз А. Батенберг” № 1, ДА ЗАПЛАТИ на А. А. (А.А.), роден на ***** година в град*****, с персонален номер ***** от град *****, сумата от 5 378.53 лв., представляваща извършени от последния разноси за адвокатско възнаграждение по АНД № 84/2024

година на Районен съд - Свиленград.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, ОСЪЖДА Териториална дирекция Митници Бургас с адрес: град Бургас, ул., „Княз А. Батенберг” № 1, ДА ЗАПЛАТИ на „Азери мед” АД („Azeri med” Closed Joints Stock Company) с ЕИК 1500072561 и със седалище и адрес на управление: град Баку, ул., „Асиф Мамедов” № 30, район Нариманов, Азербайджан, представлявано от Директора Фамил Рахимли, сумата от 500 лв., представляваща извършени от последното разноси за адвокатско възнаграждение по АНД № 84/2024 година на Районен съд – Свиленград, като отхвърля искането за разликата от 500 лв. до 5 378.53 лв.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на И.Д.Заместник.-Директор на Териториална дирекция Митница Бургас, за присъждане на разноси по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок, който тече от получаване на Съобщението за постановяването му, с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____